

Misli

Thoughts

70

Print post publication number
100004295

JANUAR-FEBRUAR 2021
ŠTEVILKA – NUMBER 1
LETO – YEAR 70

Misli januar-februar 2021

Vsebina

- 3 Spoštovani in dragi rojaki
- 5 Izpod Triglava
- 11 Slovenian Mission Adelaide
- 17 Polovinke
- 21 Slovenian Mission Melbourne
- 29 Pesmi Tilna Kocjančiča
- 30 Veliki Slovenci in obletnice ...
- 32 Slovenian Mission Sydney
- 40 Medžugorje, korak v prihodnost
- 42 Iz Kraljčine dežele – Queensland
- 44 Jože Podboj – stoletnik
- 46 Ljubo Božje Dete
- 47 Slovene Association Sydney
- 48 Vaši darovi
- 49 Dan samostojnosti in enotnosti RS
- 51 Triglav Mounties Group
- 56 Živalske zgoode in nezgode
- 58 Butalci
- 59 Razmišljanja Cilke Žagar
- 61 Que sera sera ...

Misli Thoughts – Božje in človeške – Misli Thoughts

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Simon Peter Berlec OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev:** p. David Šrumpf OFM, Kew | **Naročnina, darovi in naslovi:** Angelca Veedetz | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address):** MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | **Tel.: 03 9853 7787** | **E-mail:** slomission.misli@gmail.com | **Naročnina za 2020** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka. **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew, BSB: 06 3142.** Številka računa: 0090 1561 | **Poverjenišтво** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor |

Tisk (Printing): Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne.

Misli na spletu: Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. Tam kliknite na MISLI. | **ISSN 1443-8364**

prve tiskane *Misli*. Pater Beno Korbič je takrat v uvodu zapisal: »Po dolgem času, iskanju in tavanju, se je končno tudi nam v Avstraliji posrečilo izdati slovenski list. Naše večletne sanje so uresničene; prva številka slovenskega časopisa v Avstraliji je pred nami ... Želimo, da bi bile *MISLI* res naš list, namenjen in pisan predvsem Slovincem v Avstraliji. Da bi nam v preprosti besedi naših očetov in mater tolmačile za nas važne svetovne dogodke z ozirom na našo kulturno, versko in socialno življenje. Ne bi želeli dvoriti temu ali onemu. Naš program je dokaj enostaven. Napisan je bil s krvjo naših pradedov in očetov. In kaj smo, nam je povedala naša mati, ko nam je pela »SLOVENECE SEM« ... Začeli smo, a sedaj je na nas vseh, kar nas je in kjerkoli smo, da list ohranjamo in razvijamo.«

Tako pred 70 leti v uvodu. Še vedno je vsak od vas povabljen k sodelovanju

s svojim prispevkom. Nikar ne recite, da je vaša slovenščina slaba ali da tega niste sposobni. Le poguma in volje je treba, pa boste videli, kaj vse lahko prelijete na papir. Še vedno velja, da stvari, ki so zapisane, ostanejo, izgovorjene pa počasi zbledijo in se pozabijo. Želim povedati, da ste v tem jubilejnem letu vsi lepo vabljeni, da napišete svoj življenjski utrinek iz Avstralije, predvsem se skušajte spomniti lepih in smešnih stvari. Zapišete lahko tudi kakšno misel, kako so vas *Misli* v teh letih oblikovale, bogatile, obveščale, kratkočasile, tolažile ... Vnaprej se vam zahvaljujem za vaše sodelovanje.

Naj uvodnik tudi končam z besedami izpod peresa Phila Bosmansa: »Sleherni človek, ki ga imaš rad, preneha biti navaden človek. Neka čudna privlačnost veje iz njega. Zaradi njega postaneš tudi ti nekako drugačen. Lahko mu celo rečeš: Meni na ljubo ti ni treba biti nezmotljiv, brez napak in popoln, saj te imam vendar rad.«

p. Simon Peter Berlec

v Lenartu. Leta 2016 je nastal dokumentarno-igrani film *Kaplja na vedru*, ki prikazuje njegovo življenje in delo. Škofa Smeja so pokopali 24. novembra v njegovi rojstni župniji v Bogojini. Nadškof Cvikel je pri pogrebu med drugim spomnil na njegovo željo, da bi umrl brez dolgov. Soboški škof Peter Štumpf pa povedal, da je v škofu Smeju videl izraz božje ljubezni do vseh, ki so se srečevali z njim: »Ne da bi se s tem ponašal, je on sam z leti postal močna zlata vez med Prekmurci in ostalimi Slovenci; med Prekmurci in porabskimi Slovenci; med Prekmurci, Madžari, Hrvati in Nemci, med katoličani in evangeličani. Nikogar ni spregledal – ne Romov, ne zapuščenih, ne ubogih.«

MARTIN KMETEC NOVI NADŠKOF V IZMIRJU

Papež Frančišek je na praznik Brezmadežne, 8. decembra 2020, za novega nadškofa metropolita v Izmirju v Turčiji imenoval minorita p. Martina Kmetca. Ob imenovanju je bil predstojnik samostana Marijinega rojstva na širšem območju Carigrada. Desetega novembra 1956 na Ptuj rojeni Martin Kmetec je že trideset let v misijonih na Bližnjem vzhodu. V dijaških letih se je

pridružil minoritom, končal teološko fakulteto in bil 29. junija 1983 na Ptujski gori posvečen v duhovnika. Nekaj let je bil magister v malem semenišču v Kolbejevem domu v Ljubljani in se zatem začel pripravljati na delo v misijonih. V Libanon je prišel konec leta 1990, po desetih letih pa so ga posali v Turčijo. Začel je v Izmirju, se zatem večkrat selil in sprejemal nove službe. Bil je odgovoren za izdajateljsko dejavnost v kustodiji Bližnjega vzhoda in Svete dežele in nekaj let vikar kustodije. Leta 2010 je na Teološki fakulteti v Ljubljani zagovarjal doktorsko disertacijo z naslovom: *Islamizem v Turčiji in njegova kritika*. Dan škofovskega posvečenja še ni znan, katedrala sv. Janeza apostola in evangelista v Izmirju, kamor odhaja, pa je trenutno zaprta, saj je bila v nedavnem potresu poškodovana.

EPIDEMIJA COVIDA-19

Leto 2020 se je v Sloveniji končalo z dokaj zaostreno epidemiološko sliko. V zadnjih dneh so potrdili tudi po dva tisoč na novo okuženih na dan. Stanje se v prvih dneh januarja ni izboljšalo, delno tudi zaradi množičnega testiranja s hitrimi testi. Do vključno 7. januarja 2021 je po podatkih Nacionalnega inštituta za javno zdravje umrlo več kot 2900 bolnikov s covidom-19. Po zaenkrat še nepopolnih podatkih je med umrlimi preko 1400 žensk in več kot 1100 moških. Je pa delež umrlih s covidom višji pri moških. Največ umrlih je med starejšimi od 85 let. V starostni skupini od 35 do 44 let je bilo doslej 12 smrtnih žrtev, med mlajšimi od 35 let pa jih ni bilo. Hitro naraščanje okuženih, ki se je v zadnjih tednih minulega

gali predstavniki medijev, številni neodvisni strokovnjaki, celo del najvišje znanstvene ustanove v državi, je Damijan obupal. Leve stranke so rešitelja našle v Karlu Erjavcu, ki je po nedavnem umiku iz politike, znova prevzel stranko DeSUS. Po hitrem postopku je stranko odpeljal iz sedanje koalicije, neposlušne oziroma upornike pa kaznoval. Že lani se je ponudil kot možni mandatar nove vlade in napovedal vložitev nezaupnice Janševi ekipi, a ni šlo. Po novem letu je za dan D napovedal 15. januar. Verjame, da bo nezaupnico podprlo vsaj 43 podpisov poslancev. Upa tudi, da bi vsaj nekaj poslancev stranke SMC podleglo grožnjam in pritiskom, ki se vrstijo že tedne. Janša je v odzivu na dogajanje dejal, da bo vlada kljub napovedani vložitvi konstruktivne nezaupnice normalno delala naprej tudi po 15. januarju in uspešno zaključila svoj mandat. Dodal je, da stranke dela opozicije bolj natančno spremljajo potek epidemije, kot se to kaže iz njihovih predlogov za njeno zaustavitev, saj bomo predvidoma prav okrog 15. januarja na vrhu vala epidemije. Po njegovih besedah skušajo vlado vnovič sestaviti v glavnem iste stranke in poslanci, ki so jo že imeli, in sedaj pravijo, da bodo v preostanku mandata, v času epidemije, naredili vse, česar niso uspeli narediti na začetku mandata, ko še ni bilo epidemije. »Kdor temu verjame, lahko verjame, samo iz te moke ne bo kruha, tudi če bo peka dana v peč,« je dejal.

JUBILEJNI KLIC DOBROTE

Dobrodelni koncert, ki ga Slovenska karitas vsa leta organizira z namenom zbiranja pomoči za družine v stiski, je

25. novembra 2020 potekal v studijski obliki. Trideseti *Klic dobrote* sta neposredno prenašala RTV Slovenija in Radio Ognjišče. V video nagovoru pa je Slovenski karitas za jubilejni koncert čestital tudi papež Frančišek. »Dragi bratje in sestre, ob tridesetem dobrodelnem koncertu Slovenske karitas *Klic dobrote* vas pozdravljam in se vam zahvaljujem za kulturno dejavnost, ki jo opravljate za Karitas. Najlepša hvala. 30 let! Za to je potrebno potrpljenje. Molim za vas in vam želim uspešen koncert. Naj letošnji *Klic dobrote* naredi še korak naprej, tudi za edinost v Cerkvi in v vašem narodu. Kjer ni edinosti, dragi bratje in sestre, ni Gospodovega duha. Gospod vselej išče edinost. A to ne pomeni enoličnosti, saj ima vsakdo svoje vrline, svojo karizmo in značaj, toda vselej v duhu edinosti. Ne smemo biti sektaški in drug zoper drugega. Ne smemo biti ljudje strank, ampak eno. Naj ta koncert izrazi harmonijo edinosti med vami. Naj vas Bog blagoslovi, molite zame.« Slovenska karitas je s koncertom obeležila tudi 30-letnico organizirane oblike svojega delovanja v Sloveniji.

MIKLAVŽ V MURSKI SOBOTI

Dan pred lanskim godom sv. Miklavža so na krožišču blizu stolne cerkve v Murski Soboti postavili več kot štiri metre visok kip sv. Nikolaja. Ta svetnik je že od nekdaj zavetnik mesta, pa tudi glavne cerkve v njem, ki je ob razglasitvi soboške škofije 2006 postala stolnica. V grbu mestne občine so tri zlata jabolka; s svetnikom je povezan tudi tradicionalni sejem – Miklošovo senje, ki je ponavadi 6. decembra. Pobudo za postavitve kipa je dal škof Peter Štumpf

UMRL OČE SLOVENSKE POPEVKE

Na sveti večer, 24. decembra 2020, je umrl skladatelj zabavne glasbe in dirigent Mojmir Sepe. Bil je med začetniki slovenske zabavne glasbe ter njen dejavni ustvarjalec in poustvarjalec. Velja za »očeta« slovenske popevke in šansona. Sepe, rojen 1930 v Črni na Koroškem, je izdal tudi eno prvih džezovskih plošč v nekdanji skupni državi Jugoslaviji. Njegov opus obsega skoraj tisoč pesmi, med katerimi so: *Zemlja pleše*, *Poletna noč*, *Med iskrenimi ljudmi*, *Moje orglice*, *Brez besed*, *Nasloni se name ...* Poročen je bil z Majdo Sepe, ki se je poslovila že leta 2006.

Z VLAKOM V KOČEVJE

V nedeljo, 3. januarja 2021, je po več kot pol stoletja stekel redni potniški promet po prenovljeni železniški progi Grosuplje–Kočevje. Odsek so začeli prenavljati leta 2016. Aprila lani je po prenovljeni progi prvič po desetih letih zapeljal tovorni vlak, potniški vlak pa je sledil pozneje, kot je bilo načrtovano, saj so dela zaradi protikoronskih ukrepov zastala. V obnovo so vložili sto milijonov evrov. Na progo so postavili nove Stadlerjeve vlake, ki so hitrejši in udobnejši.

TELEVIZORJI IZ GORENJA

V prvih dneh januarja so v Gorenju začeli izdelovati televizorje. Sprva so kitajski lastniki načrtovali postavitev nove tovarne, a so se odločili za eno od hal na območju Velenja, kjer so včasih izdelovali gospodinjske aparate. V prvih tednih je predvideno po 800 televizijskih aparatov dnevno, ob polni zmogljivosti pa jih bodo izdelali dva milijona letno. Televizorji blagovne znamke Hisense so zaenkrat namenjeni evropskemu trgu.

EVROPSKA PRESTOLNICA KULTURE 2025

Posebna komisija je v dneh pred božičem za prestolnico kulture na stari celini izbrala Novo Gorico z Gorico. To bo prva prestolnica kulture na svetu v dveh državah. Novogoriška kandidatura za Evropsko prestolnico kulture 2025 je nastala v sodelovanju s sosednjo Gorico. Poimenovali so jo »Go! Borderless (Gremo! Brezmejno)«, njihov cilj pa je tudi urbanističen – biti kot eno mesto, čeprav z različnima kulturama. Napovedali so, da bodo samo v letu 2025 pripravili več kot 600 kulturnih dogodkov in več kot 60 projektov. Ob podelitvi naslova Evropska prestolnica kulture so zapisali: Vsa Evropa nas bo gledala in pokazati želimo, da ima smisel, da smo povezani prek državnih meja, da rastemo skupaj in združimo moči, kajti skupaj imamo veliko bogastvo.

Zdravstvene oblasti svetujejo, da ostanemo doma, če se ne počutimo dobro in smo morda okuženi. Covid Marshal pri vходу ima tudi termometer, da lahko izmeri temperaturo, ki je eden od pokazateljev morebitne okužbe. Če v cerkvi ne moremo držati 1,5 metra medosebne razdalje, bi si morali nadeti maske. Nekaj jih je na voljo tudi pri Covid Marshalu ob prihodu, če bi jo kdo potreboval. Premaknili pa smo tudi klopi, tako da so razmaknjene meter in pol. Ob pravilu ena oseba na dva kvadratna metra, bi lahko bilo v naši cerkvi 125 ljudi, ob pravilu ena oseba na štiri kvadratne metre pa 62. Žal ni bojazni, da bi nas prišlo v cerkev preveč. Velikokrat so me tudi opozorili, da v kropilnikih pri vходу ni blagoslovljene vode. Tudi to je ukrep ob pandemiji, so pa **na tistem mestu razkužila, ki sem jih prav tako blagoslovil** in nas lahko opomnijo, da moramo najprej sami poskrbeti za našo varnost, Gospod pa bo dodal svoj blagoslov.

Adventno znamenje je letos pripravila Nada Čargo, ki običajno pripravlja šopke na oltarju. Ob posameznih svečah je napisala **HOPE, LOVE, JOY in PEACE.** Adventno znamenje smo v začetku maše na drugo adventno nedeljo blagoslovili, Nada pa je prižgala prvi dve svečki. Nada, Bog lonaj! – tudi za vse druge okrasitve, še posebej za šopke na oltarju.

Po 4. adventni nedelji smo pripravili cerkev za praznovanje Jezusovega rojstva. **Ivan Legiša in Matija Polajžer sta pripravila jaslice,** letos že drugič pred oltarjem, saj ni več kapele Marije pomagaj na strani prezbiterija. Več ljudi je reklo, da so jim jaslice bolj všeč pred oltarjem, saj je to prvi pogled, ko človek stopi v cerkev. Potem so **skupaj z Justi Bole** postavili smrekice in jih okrasili. Pomagala je Simona, ki se je z mamo slučajno ustavila v naši cerkvi.

Ob dnevu szamostojnosti in enotnosti Slovenije nas je nagovoril častni konzul g. Jadran Vatovec.

po božiču praznujemo praznik Svete Družine. Ona je **zavetnica naše cerkve in našega misijona.** Na sliki na vaši levi ob oltarju jo je umetnik Stanko Rapotec upodobil na begu v Egipt. Ker ste tako usodo bega iz svoje domovine mnogi tudi sami doživeli, je gotovo izbira naše zavetnice in njene upodobitve zelo posrečena in pomenljiva. Naše molitve so se stekale v prošnjo, naj Sveta Družina varuje naše domače družine in našo slovensko družino v Adelaidi, ki se zbira v našem skupnem domu v West Hindmarshu ali v Slovenskem klubu.

Skupaj smo nato praznovali še **ново leto, praznik Marije, Božje Matere (v Cerkvi je to tudi svetovni dan miru) in praznik svetih treh kraljev** na prvo januarsko nedeljo. Po maši smo

blagoslovili »trikraljevsko« vodo, s katero na predvečer praznika pokropimo svoje domove. Naj tudi v tem letu na njih počiva Božji blagoslov!

Hvala Rosemary Poklar, ki skrbi za slovenske radijske oddaje v Adelaidi. Na sporedu so vsako sredo ob 7. uri zvečer in vsako nedeljo ob 2. uri popoldne. Hvaležni smo njej in sodelavkam tako za pripravo oddaj kot tudi za priložnost, da ob praznikih

pripravim adventno ali božično oz. postno ali velikonočno oddajo. Letos smo imeli adventno oddajo v sredo pred božičem, in božično na nedeljo Svete Družine, tehnologija pa nam je omogočila, da sem velikonočno oddajo

Na praznik Svete Družine smo blagoslovili družini Gierlach in Scandrett-Smith.

pripravil v Melbournu in jo poslal v Adelaido Rosemary, ki jo je odnesla na radijsko postajo.

Bog Vam povrne za vsa vaša izrečena voščila in dobre želje in za vse vaše

NAŠ POKOJNI

MIRAN JUG se je rodil 3. junija 1929 v vasi Čiginj ob Soči, severno od Gorice, v bližini Sv. Lucije oz. Mosta na Soči. Umrl je 19. decembra 2020 v domu San Hilarion v Fulhamu. Bil je tretji od petih otrok. Ta del Slovenije je takrat spadal pod Italijo in tudi Miran je hodil v italijanske šole. Po kapitulaciji Italije septembra 1943 so tudi ta del Slovenije in Italijo zasedli Nemci in se še bolj znašali tudi nad slovenskim prebivalstvom. Odpeljali so njegovega očeta, ki se nikoli več ni vrnil in mama je sama skrbela za družino. Po vojni je pobegnil čez mejo in leta 1952 prišel v Avstralijo, prav tako njegov mlajši brat Andrej. Najprej je delal na železnici, potem je odšel v Port Lincoln in končno prišel v Adelaido, se zaposlil v General Motors Holden, kjer je delal do upokojitve. Sedmega januarja 1956 se je poročil z Mijo Granduč. Leta 1957 se jima je rodila hčerka Ana, naslednje leto pa sin David. Živel so v Rosewater, leta 1963 pa so si postavili dom v Flinders Parku. Novembra 2014 mu je umrla žena. Septembra mi je v

slovenskem klubu, kjer sem ga redno srečeval, ko je igral biljard, potožil, da je zelo bolan, da gre v bolnišnico in da ne bo dolgo. Od njega smo se s pogrebno mašo v naši cerkvi poslovili 29. decembra 2020 in ga pospremili na pokopališče Dudley Park.

Sožalje hčerki Ani in sinu Davidu z družinama, bratu Andreju, ki je v domu za starejše v Hope Valley, in drugim sorodnikom v Avstraliji in v Sloveniji.

ALOJZ COLJA je umrl 14. aprila 2020 v Perthu. Rojen je bil 14. februarja 1935 v Dutovljah na Krasu. Sožalje ženi Mariji in družini.

Naj naši rajni počivajo v miru!

»Kolmanovi fantje«, Billy, Vlado in Štefan ml., so popravili ograjni zid pred cerkvijo (zgoraj) in zidove pod nosilci. Billy, ki je tudi sam pomagal zidati cerkev je rekel, da je vse to še »pod garancijo«. Kaj naj rečem? BOG LONAJ!

Novembra sva z Branetom v Semiču posadila novo brezo. Na skoraj istem mestu, kot je 34 let kraljevalo oktobra padlo drevo. Ni je bilo lahko najti. Naivno sem bila prepričana, da si v deželi brez mimogrede izbereš brezovo mladico – da me bo celo sama »poklicala« – pa se je izkazala tista o kovačevi kobili, ki je ponavadi bosa. V brezovih gajih preprosto ni bilo mladih brez, vsaj ne takšnih pravšnje velikosti za presajanje. Na koncu sva, po večurnem iskanju na različnih koncih in že skoraj skregana, iz goščavja na robu travnika le rešila kumrno drevesce. Upam, da bo na sončnem mestu, ki ga je zasedlo na vrtu, pognalo v nebo, v veselje pticam in svoji predhodnici v čast.

Novembra je pri 62 letih nepričakovano umrl prijatelj, nadarjeni slikar Sašo Jarc, občudovalec Jakopiča in drugih impresionistov. Hecno je to s prijateljstvi, tako različna so in tako samoumevna se zdijo. Posebneža, norega na »malanje«

Sašo Jarc: Vele stene na Silbi, olje na platno

in morje, sem spoznala leta 1982, ko sem se v sestrinem stanovanju v stari Ljubljani piflala za maturo. Na vrtu gostilne Vitez je postaven in že precej okajen dolgolasec zbrani družbi razlagal o otoku blizu Zadra, na katerem ni avtomobilov. Prvič sem doživela, da nekdo dobesedno slika z besedami. Zagledala sem rdeče in rožnate barve oleandrov na turkizni paleti samotnih zalivov, zavonjala močne arome fig, borovcev in rožmarina, vame je buhnila vročina kamnitih zidov. Silbo, tako je bilo otoku ime, sem obiskala še isto leto in ostala je moja za vedno. In Sašo, ki si je tam z lastnimi rokami postavil izvirno domovanje, njena stalnica. Kadar smo naleteli drug na drugega smo debatirali, žurirali, prečesavali obalo, plavali, zabavali otroke, hranili zanemarjene pse, reševali ranjene galebe, naravo in svet. Sašo je bil

odštekan in zatežen, rad je preveč spil, srce pa je imel na pravem mestu. Tudi umetnik je bil pravi; ob njegovih slikah si začutil moč umetnosti.

Z našim atkom sta se imela zelo rada. Vesela sem, da je na naslovnici atkove knjige o Prešernovem verzu *Prešeren na Silbi 2* Saševa slika silbanskih Velih sten. Že nekaj let visi v mojem stanovanju v Novem mestu in posluša šumenje jezu na Krki. Kadar jo gledam, tisto »namalano« morje oživi in vedno drugače

Decembra so bili slovenski kraji kljub epidemiji odeti v svetlobo, čeprav so ulice in trgi bolj ali manj samevali. Praznični dogodki so se preselili na splet, pa tudi stojnic in vonja po pleskavicah in kuhanem vinu ni bilo. Okrašena mestna jedra so oživila samo v času, ko je padel mrak, in so starši na ogled čarobnih lučk pripeljali otroke. Po deveti zvečer so bila zaradi policijske ure spet kot izumrla in samo redki izbranci – lastniki psov – smo si lahko privoščili razkošje kratkega sprehoda po prazni pravljичni deželi, skozi katero se je plazila megla.

Naj končam z »nedolžnimi otročiči«, ki godujejo v pobožičnih dneh. Tudi v Sloveniji so trenutno naši otroci povzdignjeni na piedestal malih mučenikov in to samo zato, ker zaradi korone že od oktobra ne hodijo v šolo. Ko sem bila majhna, so bile moje največje sanje, da bi zapadlo toliko snega, da ne bi mogla v šolo. Ali da bi se zgodil potres, ki bi porušil samo šolsko poslopje. Čeprav mi ni bilo tam nič hudega in sem bila dobra učenka, sem prav hrepenela po kakšni katastrofi. Zdaj prebiram pozive ogorčenih staršev, ki na višku epidemije zahtevajo odprtje vzgojnih ustanov, ker bo dolgotrajno zaprtje šol in vrtcev ter učenje na daljavo »pustilo posledice na otrocih«, ki »trpijo, so apatični in blede«, zato je »nedopustno, da takšno poseganje v njihov razvoj traja tako dolgo«. Nočem soditi, razumem pa tudi ne. Lahko samo zavijam z očmi. Kakšna zapravljen kovid generacija neki! Otroci so vendar najbolj prilagodljiva bitja pod soncem, izredne razmere pa zanje življenjska avantura, dragocenejša od klasičnega pouka. Ali bi vsaj morala biti. Ali pa sem v Avstraliji v času Jonovega šolanja od učiteljev prevečkrat slišala, da je potovanje najboljša šola, kadar me je skrbelo, ko sva zaradi najinih potepov za nekaj tednov podaljšala počitnice.

Naj bo sprint leta 2021 čim počasnejši. In naj se kaos, ki nas trenutno obkroža, čimprej izkristalizira v red.

Pravljичno osvetljen Glavni trg v Novem mestu

ki zaradi oddaljenosti, oslabeledosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kewju, še vedno obstaja možnost

Blagoslov otrok

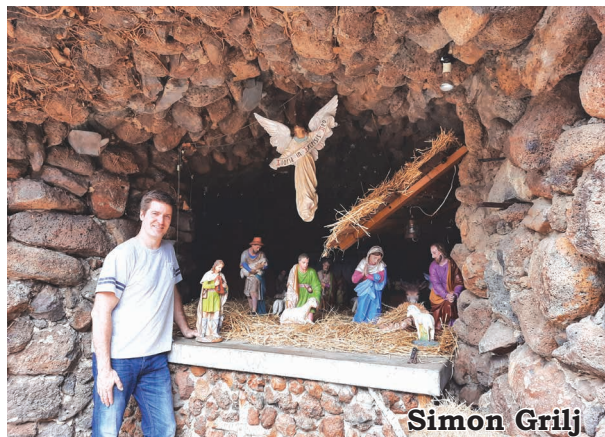
spremljanja maše na socialnem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: **Slovenian Catholic Mission St Cyril and Methodius**.

Na prvo adventno nedeljo smo blagoslovili adventni venec in se najprej

Jacob Grilj in Dean Christofas

zbirali z mislijo na Marijo, potem pa se veselili, ker je bilo med nami vsako nedeljo več svetlobe. Močan sij luči nas je pripeljal do svetega večera, 24. decembra, ko smo ob 21. uri (9 pm) pred Lurško votlino obhajali polnočnico. Verjetno letos nekoliko drugače. Že nizke temperature (za katere sem Bogu zelo hvaležen) so nas opozorile, da se bo treba ogreti s toplimi oblačili in

Simon Grilj

ljubeznijo. Hvaležen sem vam za vaše sodelovanje in predvsem za petje iz srca.

Za praznike je bilo res veliko priložnosti za srečevanja, saj se je sveti večer prelil v božič, ko sta bili maši ob 8. in 10. uri. Sobota, 26. decembra, je bila zaznamo-

Tone Brne in Francka Anžin

Naša tiskana OZNANILA so vstopila v 44. leto izhajanja, revija MISLI pa začčenja 70. leto. Misli bodo izšle v šestih številkah kot dvomesečna revija. Naroč-

Anita Pleško

nina za leto 2021 ostaja 60 \$, letalsko po svetu 120 \$. Posebno bi se rad zahvalil vsem, ki redno poravnate naročnino za tekoče leto in darujete v tiskovni sklad.

Praznik Lurške Matere Božje bo v četrtek, 11. februarja. Na ta dan bomo obhajali 29. svetovni dan bolnikov. Papež Frančišek je za to priložnost napisal poslanico z naslovom: *Eden je vaš Učitelj, vi vsi pa ste bratje* (Mt 23, 8). *Odnos zaupanja je temelj nege bolnikov.* Takole jo prične: »Dragi bratje in sestre! Praznovanje 29. svetovnega dneva bolnikov, ki ga obhajamo 11. februarja 2021, na god Lurške Matere Božje, je primeren trenutek, da posebno pozornost posvetimo bolnikom in tistim, ki jim pomagajo, bodisi na krajih, ki so namenjeni negi bodisi v naročju družine in skupnosti. Posebno mislimo na tiste, ki po vsem svetu trpijo zaradi učinkov koronavirusa. Vsem, zlasti pa najbolj ubogim in odrinjenim, izražam svojo duhovno bližino in jim zagotavljam skrb in ljubezen Cerkev ...«

POSTNI ČAS se bo pričel na pepelnično sredo, 17. februarja 2021. Maša s spokornim obredom pepelnja bo ob 10. uri. Ta dan je strogi post.

KRIŽEV POT bomo premišljevali ob petkih in nedeljah pred mašo.

Praznik sv. Jožefa bo v petek, 19. marca. Praznična maša bo ob 10. uri.

SLOVENSKO DRUŠTVO JADRAN – maša v prostorih društva bo v nedeljo, 21. marca ob 12.30.

Praznik Gospodovega oznanjenja bo v četrtek, 25. marca.

CVETNA NEDELJA bo 28. marca, **VELIKA NOČ** pa 4. aprila.

Cemeteryju. Ema je prišla v Avstralijo z letalom leta 1956. Leta 1959 se je poročila z Matevžem Kokljem. Leto kasneje se jima je rodila hčerka Susann in pet let kasneje hčerka Tanja. Družina je najprej živela v Prahranu, kasneje pa so zgradili hišo v Bulleenu. Najprej je bila zaposlena v tovarni Colvan Chip Factory, nato v Kurz Bakery v Prahranu, v bolnišnici Alfred Hospital in nazadnje v domu Lewisham Nursing Home. Sočutje hčerkama Susann in Tani ter vnukoma Sebastianu in Isabelli.

VIKTOR FERFOLJA je umrl 13. decembra 2020 v Austin Hospitalu v Heidelbergu. Rodil se je 17. junija 1932 v Brestovici pri Komnu. Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v Kewju v ponedeljek, 21. decembra 2020, ob 11.30. Ob 11. uri smo molili rožni venec. Pokopali smo ga isti dan ob 15. uri (3 pm) na pokopališču Keilor. Leta 1952 je pobegnil v Italijo in februarja 1954 z ladjo Toscana priplul v Avstralijo, kjer je našel doživljenjske slovenske in hrvaške prijatelje. Po prihodu v Avstralijo je iz Bonegille odšel obirati grozdje v Milduro. Kasneje je nekaj časa, vse do nesreče, delal kot prevoznik, in se okoli leta 1956 naselil v Melbournu, kjer je do upokojitve delal v svoji trgovini. Bil je kvalificiran delavec, še posebej ponosen na čas, ko je delal v podjetju, ki je popravljalo komercialne ladje. Leta 1960 je v Melbournu spoznal Angelo, rojeno Čampelj, in se leta 1963 poročil z njo. Imela sta dve hčerki, Silvijo in Veroniko. Bil je predan mož in oče. Vse od prihoda v Avstralijo je bil ponosen Slovenec in aktiven v slovenski skupnosti v Kewju. Redno se je udeleževal slovenskega bogoslužja

in s svojim petjem dolga leta bogatil in razveseljeval ljudi pri mašah. Po smrti p. Bazilija je veliko pomagal pri obnovi Baragove hiše.

Sočutje ženi Angeli, hčerkama Veroniki in Silviji, sestri Afri Trebše ter bratu Slavku Ferfolji v Sloveniji.

PAVEL SEDMAK je umrl v petek, 25. decembra 2020, v Warrandyte Gardens Care Communityju. Rodil se je 10. marca 1933 v Zagorju pri Pivki. Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v Kewju v četrtek, 31. decembra, ob 12.30. Pokopali smo ga isti dan ob 14.15 (2.15 pm) na Springvale Botanical Cemeteryju. Pavel je bil delaven mož, oče, dedek in brat. Bil je srčna, energična in družabna oseba, vendar je zadnja leta namesto druženja rajši pomagal svoji ženi v slovenskem klubu pri peki neizmernega števila krofov. Na življenje je gledal zelo pozitivno in ni izrekal sodb o drugih ljudeh. Bil je dober lovec. Zanimivo je bilo, da je race najprej lovil, kasneje pa jih je gojil na svojem vrtu in jim naredil tudi bazen z vodo. Imel je občutek za sočloveka in je vedno rad pomagal drugim. Čudovito je pel. Petje ga je osrečevalo in v težkih obdobjih tudi potolažilo. Rad je imel svoji hčerki, vnuke in pravnukinjo, in je bil na njih zelo ponosen.

Sočutje ženi Mary, hčerkama Cvetki Ljubici Sedmak in Ann McCormack, vnukom Alexu, Christianu, Kieranu in Liamu, pravnukinji Olivi, sestrama Ivanki Kolačko in Silvi Jenko v Avstraliji, ter bratu Rafku Sedmaku in sestrama Milki Penko in Rozi Bascha v Sloveniji.

SILVANA (Silva) PERTOT, roj. BRGOČ, je umrla v soboto, 2. januarja 2021, v Mercy Place Templestowe Aged

Milan in Marta Ogrizek

Pepi Rob in Lojze Markič

Ana Špacapan

Max in Magda Pišotek

Janez Mohorko

Jože in Pavlina Podboj

Slavko in Viki Mrak

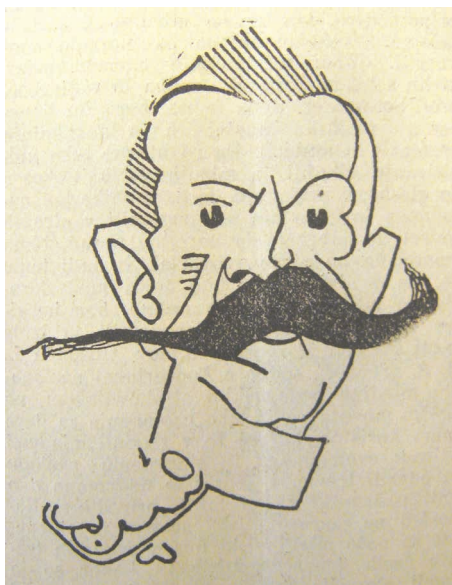
Stela Rob in Anica Markič

Veliki Slovenci in obletnice v minulem letu

Plečnik, Finžgar, Kralj, Maister

Primerjava in povezovanje velikih mož, kot so bili arhitekt Jože Plečnik, pisatelj in duhovnik Fran Saleški Finžgar, slikar Tone Kralj ter general in pesnik Rudolf Maister, se zaradi različnih obletnic in stoletnic konec preteklega leta ponujata kar sama.

O Finžgarju in Plečniku ter njunem delu govori razstava v Plečnikovi hiši *Finžgar in Plečnik, prijateljstvo brez meja*. Toneta Kralja in njegov znameniti slikarski opus na Primorskem povezujemo s svojevrstnim uporom ob krivični Rapalski pogodbi novembra 1920, ki je odnesla kar tretjino slovenskega ozemlja, Rudolfa Maistra pa z boji za severno mejo in koroškim plebiscitom, od katerega je v preteklem letu prav tako minilo 100 let. Ti možje so se seveda poznali,

Rudolf Maister, karikatura
Nikolaja Pirnata,
časopis *Jutro* 1934

Plečnik in Finžgar okrog 1935
na Dolenjskem

sodelovali in se bojevali za svoj narod na veliko različnih načinov. Tudi

prijateljevali so. Maister je Finžgarja celo večkrat obiskal. Finžgar pa je eden od tistih, ki so se Maistru s kakšno mislijo ali kratkim sestavkom vpisali v njegovo Zlato knjigo. Hrani jo Maistrov vnuk Borut Maister, v Maistrovi rojstni hiši v Kamniku pa si jo lahko ogledate na enem izmed računalnikov na stalni razstavi.

Rudolf Maister, general in pesnik, je imel veliko zedinjevalno moč; tako veliko kot, denimo, pisec prve slovenske knjige Primož Trubar, ki je Slovence v njej leta 1550 prvič nagovoril z »lubi Slovenci«. Kamničani se na Maistra spomnimo predvsem ob njegovem rojstnem dnevu 29. marca, ki je tudi

ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

STATISTIKA VERSKEGA ŽIVLJENJA V LETU GOSPODOVEM 2020

KRSTI: 4 (2 dečka, 2 deklici).

POROKE nismo imeli nobene.

POGREBI: 21 (9 moških, 12 žensk). Predvidenih je bilo 10, nagle smrti jih je umrlo 5. Povprečna starost pokojnih je 83 let in pol (moški 88 let, ženske 82 let).

NEDELJNIKI: 95. Zaradi koronavirusa in omejitev obiskovalcev je obisk manjši, pri nedeljski sv. maši v soboto zvečer pa večji. V Wollongongu je povprečni obisk 25 vernikov, v Canberri 25. Na Planinki pri Brisbanu smo imeli zadnjo sv. mašo lani januarja, ko se nas je zbralo 27. V Newcastlu pa nimamo več slovenskih sv. maš, ker se je število obiskovalcev zelo zmanjšalo.

Sv. obhajila: 11.771.

Bolniki: obhajanih 165, maziljenih 97.

V letu 2020 nismo imeli prvoobhajancev in birmancev.

MED NAMI JE BILO ...

LETO GOSPODOVO 2020 je bilo res leto preizkušenj za vse nas, predvsem

zaradi koronavirusa, ki je tako zelo krojil naše življenje in ves svet. Toda kakor Bog marsikaj obrne nam v dobro, skušajmo tudi mi v novem letu ne samo zdihovati, ampak še kaj delovati, odkrivati skrite zaklade. »*Za nov' let' ne vem, perneslo kaj bo*« (Valentin Vodnik) Do tukaj se strinjamo, potem seveda radi rečemo, če bo zdravje, bo vse drugo. In močna vera, ki nas vedno spomni, da Bog deluje in da mi še naprej sodelujemo z njim in med seboj.

ZA NOVO CERKVENO LETO je prišel za nekaj dni na obisk in oddih p. David Šrumpf. Meja z državo Viktorijo se je spet sprostila, in decembra še z Južno Avstralijo. P. David je prvo adventno nedeljo blagoslovil adventni venec, vodil sv. mašo in nas nagovoril, naj spet pripravimo steze za Gospoda. Rojaki ste imeli priložnost za zakrament sprave in veliko vas je to priložnost izkoristilo, kar je hvalevredno.

V skupnih dneh sva marsikaj postorila, p. David je tudi posesal klimatske naprave v cerkvi in hiši, Branko in Uroš Kolerič pa sta jih pregledala. Branko jih je tudi servisiral, prav tako v arhivu HASA NSW. V cerkvi sta dva aparata

Nastopajoči na proslavi dneva samostojnosti in enotnosti Slovenije

sam pomembno spodbujal Slovence doma in po svetu ter daroval takrat sv. mašo za domovino. Nadškofov tajnik, sedanji pomožni škof dr. Anton Jamnik, je izdal knjigo ob 100-letnici rojstva nadškofa Šuštarja in vanjo vključil številne pomembne dokumente, pričevanja in poznanstva gospoda nadškofa. Danica Petrič je

Blagoslov vode 5. januarja melkitskega duhovnika Joshue

recitirala pesem Valentina Vodnika *Dramilo*, Zora Johnson pesem Ivana Kobala *Zate, Slovenija* in Olga Konda *Domovina naša je svobodna*.

OB NOVEM LETU GOSPODOVEM pozdravljamo in čestitamo našim

zakoncem jubilantom: IVO IN TEJA BAVČAR sta praznovala 60-letnico poroke 31. 12. 2020, ŠTEFAN IN ANGELA TRSTENJAK prav tako 60-letnico poroke naslednji, novoletni dan, OLGA IN JOŽE LAH praznujeta 50-letnico zakona, ALFRED in JENI BREŽNIK 60-letnico ter FREDI ml. in ERIN BREŽNIK 30-letnico. Iskrene čestitke in hvala Vam za Vaš zgled in zvestobo!

Biseroporočenca Teja in Ivo Bavčar

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

Na svečnico, 2. 2. (torek), bosta sv. maši ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer, pri obeh sv. mašah blagoslov sveč.

Blagoslov sv. Blaža bom podelil v sredo, 3. 2., pri večerni sv. maši, in v četrtek, 4. 2., pri sv. maši ob 10.30 dopoldne. Letos bomo tega velikega priprošnjika še posebej prosili za zdravje, da nas obvaruje tudi ponovitve te nove bolezni.

Na pepelnico, 17. 2., bosta sv. maši prav tako ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer.

Križev pot v postnem času bomo molili vsak četrtek in petek pred sv. mašo: v četrtek ob 10.00 dopoldne, v

MARIJA LAZNIK, rojena ŠKARABOT, je umrla 8. 11. 2020 v domu Morven Gardens Nursing Home v Leuri, NSW. Rodila se je 7. 9. 1938 v Šempasu. Dne 26. 6. 1958 sta se poročila z domačinom Antonom Laznikom v cerkvi sv. Agate v Cremoni. V Avstralijo je mlada družina – Marija, Anton in hči Lucija – pripotovala 20. 7. 1959. Najprej so bivali v Bonegili, naslednje leto pa prišli v Paddington. Laznikovi so dejavno sodelovali pri našem Sv. Rafaelu v Merrylandsu. Tone je pomagal pri gradnji naše cerkve sv. Rafaela in dvorane, pri raznih drugih delih in tudi pri gradnji doma slovenskega društva. Številnim rojakom je postavil nove hiše. Marija je prav tako sodelovala kot cerkvena pevka, pripravljala je pecivo, pomagala postreči rojake po nedeljskih sv. mašah in po raznih prireditvah. Leta 1979 se je družina preselila v novo hišo v Wentworth Fallsu, vendar smo se še naprej srečevali in ostajali povezani. Marija zapušča hčer Lucijo z možem Edijem Deklevo, sina Jožeta z ženo Diano, sina Richarda z ženo Lindo, vnuke Thomasa, Andrewa, Nadio, Adriana, Natalie z možem Jožetom, Chrisa z ženo Chrissie in Brendana, ter pravnuke Ethana, Liliano, Jacoba, Marka in Sebastiana. Mož Anton je umrl 2. 1. 2015. K pogrebnemu obredu smo se zbrali v petek, 20. 11. 2020 popoldne, v Leura Memorial Chapelu. Nato je bila pokojnica upepeljena. Pokojne Marije smo se spomnili tudi v Merrylandsu in obhajali sv. maši za 7. in 30. dan. Marija, hvala Vam za vse in prosite za nas pri Bogu!

ANTON MLINARIČ je umrl v bolnišnici Port Kembla v sredo, 16. 12. 2020.

Rodil se je 3. 7. 1932 na Gornji Bistrici v župniji Črenšovci. Leta 1958 sta se poročila z Gizelo Kolenko. Anton je delal v različnih tovarnah, najdalj (32 let) pa v kamnolomu Albion Park pri Wollongongu. Oba z ženo sta dolgoletna cerkvena pevca v naši cerkvi Vseh svetih v Figtreeju in dejavna člana slovenskega kluba Planica Wollongong. Anton je tudi pobiral nedeljske nabirke pri sv. mašah in nadomeščal cerkovnika, kadar je bil odsoten. Bil je priljubljen in družaben, v boleznih potrpežljiv. Anton zapušča ženo Gizelo, hčer Mary, sina Edija in hčer Suzano – Sue z možem Leejem, devet vnukov in štiri pravnuke. K pogrebni sv. maši smo se zbrali v naši cerkvi vseh svetih v Figtreeju v Wollongongu v sredo, 23. 12. 2020, in ga pospremili na pokopališče Lakeside v Kanahooki. Tone, hvala Vam za vse in prosite za nas pri Bogu!

LUDVIK LAVRENČIČ je umrl 18. 12. 2020 v domu za ostarele Georges Manor Nursing Home v Georges Hallu, NSW. Rojen je bil 15. 8. 1929 v vasi Logje pri Breginju. Še mlad je odšel od doma v svet. V Avstraliji je delal najprej v kamnolomu blizu Goulburna, NSW. Po težki nesreči se je zaposlil v Sydneyju kot varnostnik na univerzi in tam delal do upokojitve. Živel je v Summer Hillu. Bil je povezan z rojaki in prišel kdaj tudi k sv. mašam v Merrylands. Vsako leto se je spomnil svojih domačih in prijateljev in naročil sv. maše zanje, včasih smo se slišali po telefonu. Zadnje leto in pol je živel v Georges Hallu, kjer sem ga tudi obiskal in mu podelil zakramente. Bil je pozoren in hvaležen. Ludvik zapušča polsestro doma v Sloveniji.

je odšel domov k Očetu. Rudi zapušča sinova Rudija z ženo Silvijo in Andreya z ženo Jacqui, vnuka Kristino in Petra, ter pravnuke Tomaža, Skye in Archerja. Sv. mašo zanj smo obhajali v petek, 8. 1. 2021, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, in ga pospremili na pokopališče Pinegrove, kjer počivata skupaj z ženo Dominiko.

MIHA ULCEJ je umrl 9. 12. 2020 v domu starejših Uniting McKay House, Tamworth, NSW. Od njega so se poslovili 22. 12. 2020 v Tamworthu. Več bomo objavili v naslednjih *Mislih*. Hvala nečaku Andreju Ottu za sporočilo.

OBNOVE ZAKONSKIH OBLJUB

V cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu smo praznovali in se Bogu zahvalili za neskončen dar ljubezni in zakonske zvestobe. Na silvestrovo sta se pred 60 leti poročila rojaka Teja in Ivo Bavčar, ki sta člana Molitvene skupine Srca Jezusovega že vseh 31 let, ter Angela in Štefan Trstenjak.

Teja in Ivo sta zgled vere in poguma, dolga leta zvesta in skrbna člana slovenskega občestva pri Sv. Rafaelu, prav tako njuni otroci in vnuki. Dejavno sta sodelovala na več področjih, budno spremljata dogajanje in sta povezana z nami, s sorojaki in z našimi patri, ki so delovali in delujejo med nami. Nepogrešljiva sta pri prireditvah, na romanjih in v molitvi, ki nas združuje. Dolga leta sta spremljala naše patre v Newcastle, kjer smo bili enkratna, prijetna družba pri slovenskih mašah, srečanjih in praznovanjih.

Tudi Angeli in Štefanu smo hvaležni za njun življenjski zgled, njuno in našo molitev. Štefan je dolga leta prepeval v nekdanjem kvartetu *Lipa*.

Drugega januarja 2021 pa sta slavila zlato poroko Olga in Jože Lah, ki sta prav tako aktivna člana naše slovenske

Medžugorje, korak v prihodnost

Dominik Bizjak-Dinko

Nedavno sem govoril z možakarjem, ki mi je rekel, da je vse, kar se dogaja v Medžugorju, »oslarija, brez zveze«. Pa ni bil nikoli tam in je verjetno brez verskega prepričanja. Sam sem bil tam več kot stokrat, na svoje oči sem videl marsikaj. Preučujem Marijina prikazovanja, o Medžugorju sem prebral precej knjig in gledal ogromno devedejev, osebno sem se srečal z vidci, patri frančiškani, itd. Gotovo je moje mnenje drugačno od mnenja tistega možakarja.

Na številnih romanjih sem srečeval pripadnike različnih narodnosti in ver, ljudi z vseh kontinentov. Občudoval sem tiste, ki so prišli od daleč, na primer iz Koreje, Argentine, Avstralije ..., ne da bi čakali na cerkveno potrditev prikazovanj. Kar nekaj avstralskih Slovencev je bilo z mano na romanjih, naredili so lep vtis name. Tako odprti in sprejemljivi so za vse, pa naj

Kraljica miru v zakristiji

bo ta članek tudi njim v zahvalo in spomin.

Križevac

Vse se je začelo 24. junija 1981 v vasici Bijakovici v župniji Medžugorje (blizu Mostarja, Hercegovina). Obletnica prikazovanj pa je 25. junij, ker je ostala skupina vidcev ista do danes. Tudi sporočilo Kraljice miru za ves svet je že dolga leta vedno na 25. v mesecu, vmes so še druga posebna sporočila.

Zakaj je Medžugorje tako pomembno? Kaj se pravzaprav tam dogaja?

Ali Marija res napoveduje nov čas? Jo zanima naša prihodnost? Pravi: »Vrnite se k Bogu, brez Njega nimate prihodnosti.«

Ampak kako vse to doseči? In tukaj se začne ta pot v nove čase. Po kateri poti naj gremo, kdo naj gre z nami, ali naj sledimo Mariji, ji zaupamo. Je ona res naša Mati, Pomočnica in Vodnica? Kaj vse se dogaja v nas in okoli nas, ko vse to premišljujemo! Že to je

sprememba. Tu se vidi vpliv Medžugorja na ves svet. Praktično ne moremo več živeti brez njega.

Koliko ljubezni je Marija izlila v naša srca, kolikšno skrb je pokazala do svojih otrok, kako je včasih žalostna. Zgrožena opazuje položaj v svetu in vendar nas še naprej roti in spodbuja k odločnosti in predanosti. Imamo kaj boljšega za prihodnost – morda Mars, novo ideologijo, vesoljsko energijo?

Verjetno bo šel vsak po svoji poti. Imamo pa možnost spremeniti tok zgodovine, a ne vse.

Naj zaključim z dvema izjavama. Kardinal Hans Urs von Balthasar je rekel: »Pri Medžugorju je le ena bojazen: da bi šli mimo njega.« Papež Janez Pavel II. pa je dejal: »Medžugorje je duhovno središče sveta; sporočila Kraljice miru pa so ključ za razumevanje tega, kar se dogaja in kar se bo še zgodilo na svetu.«

Fotografije: Dominik Bizjak

IZ KRALJIČINE DEŽELE – QUEENSLAND

Mirko Cuderman

Zardi virusa smo bili v letu 2020 prikrajšani za več skupnih srečanj. Kljub temu smo se septembra zbrali ob 11. obletnici naše kapelice v Marijini dolini, in 1. novembra na istem kraju ob spominu na naše pokojne, pred društvenim spomenikom Marije Pomagaj. Pomembna 30. obletnica plebescita, ko je 95 odstotkov navzočih glasovalo za samostojno Slovenijo, je šla mimo nas, zagotovo pa se bomo spomnili naslednjega praznika – 25. junija, dneva slovenske državnosti. O tem vas bomo še obvestili. Odbor društva Planinke je imel svoj redni sestanek

Jože Podboj – stoletnik

Nekega sončnega poletnega popoldneva sem se z avtom peljal proti St Albansu na obisk k družini Podboj. Prvo presenečenje sem doživel že takoj ob prihodu, ko me je na vratih z nasmehom in poln energije sprejel Jože z ženo Pavlino in hčerko Lilliano. Zakaj tako dober občutek? Ker si nisem mogel predstavljati, da je mož, ki bo v kratkem dopolnil sto let (njegova žena pa 96), tako pozitivno razpoložen. Po kratkem pozdravljanju smo se udobno namestili v dnevnem prostoru in se zatopili v prijeten pogovor.

Jože Podboj se je rodil 12. februarja 1921 v Studenem pri Postojni očetu Jakobu in mami Franciški. Znanje si je začel nabirati v šoli v Studenem, potem se je v Postojni izučil za mesarja, kar mu je v življenju prišlo še kako prav. Leta 1940 je odšel v vojsko v Italijo, leto kasneje se je znašel na francoski fronti. Po razpadu Italije so ga ujeli Nemci in odpeljali na angleško-nemško fronto, kjer je z drugimi vojaki delal vojaške bunkerje. Kasneje so ga odpeljali v taborišče v Nemčijo. Aprila leta 1944 je iz Nemčije pobegnil v Švico, kjer si je našel delo in tam ostal do leta 1945, ko se je po končani vojni vrnil domov.

Kmalu po prihodu ga je s seboj vzela jugoslovanska vojska, v kateri je po različnih krajih in deželah Jugoslavije služil kar tri leta. Po vrnitvi v Slovenijo so ga leta 1949 za nekaj mesecev odpeljali v Mlako pri Kočevju, kjer je bil zaprt. Po izpustitvi se je vrnil na svoj dom in začel delati v podjetju kot mesar. Leta 1951 je pobegnil v Italijo (nekje pod Rimom), kjer se je srečal s svojo ljubeznijo iz mladih let, Pavlino Kobal, ki je bila rojena 23. januarja 1925 in je živela v sosednji vasi. V Neaplju sta se 11. julija 1951 poročila. V začetku novembra istega leta sta z norveško vojaško ladjo Goja odplula na dolgo pot v neznano.

Osmega decembra 1951 sta priplula v Avstralijo, v Melbourne, od tam pa, kot večina drugih, odšla najprej v migrantski kamp v Bonegillo. Marca 1952 sta v St Albansu najela manjši bungalov, leta 1956 pa zgradila hišo, v kateri živita še danes. Januarja 1954 se jima je rodila hčerka Lilliana, njuna velika radost. Jože je devet let delal kot mesar v klavnici v Footscrayju, kasneje pa v različnih manjših mesnicah v St Albansu in Avondale Heightsu. Hčerka Lilliana ga je vsako jutro požrtvovalno vozila na delo. Žena Pavlina je nekaj let pomagala obirati sezonsko sadje, nekaj let je delala v bolnici, posvetila pa se je tudi šivanju. Veliko veselje obeh sta vnuka Oriana in Julien.

Ljubo Božje Dete!

Namesto darila Ti ob tvojem rojstnem dnevu
izrekam prošnjo za mir v naši domovini.
Zlo sovraštva je okužilo naš skupni dom,
nas sprlo in razdelilo med seboj
in nas zastrupilo z lažjo in oblastiteljnostjo;
v našem hlevu ne prepevajo angeli miru,
temveč vreščijo demoni razdiranja.

To naše kraljestvo se je razdelilo zoper sebe;
nimamo želje in volje za zmago dobrega,
ker v nas ni več zaupanja,
ker se več ne veselimo svoje države,
ker v nas izginjata domoljubje in pripadnost,
ker nam je hujskaštvo použilo ponos.

Ljubo Božje Dete!

Naredi iz hiše naše domovine zopet dom,
v katerem bomo radi prebivali,
v katerem se bomo spoštovali in si pomagali,
v katerem bo mogoče lepo in dobro živeti.
Naj bo v njem vsakdo zaželen in dobrodošel,
pa čeprav je drugačen od nas,
naj bodo v njem politiki sejalci sreče,
naj bodo umetniki prinašalci lepega,
naj bodo šolniki in delavci graditelji dobrega,
naj bodo verniki in duhovniki ljubitelji božjega!

Ljubo Božje Dete!

Resnično verujem in upam,
da je tvoja ljubezen močnejša od sovraštva,
da tvoja luč lahko premaga našo temo
in da vsakdo lahko postane tvoj Betlehem.

Mi pa, bratje in sestre, ustavimo to sovraštvo,
ustavimo to nevarno setev,
da ne bomo želi vojne in smrti;
kajti mi vsi imamo srce,
mi vsi imamo drug drugega.
Naj bo letošnji Božič kot zarja novega upanja,
ki prinaša vsem blagoslov za novo leto!

p. Pavle Jakop

I must thank our current committee members who have dedicated and volunteered so much of their time this year.

Olga Lah, Secretary, an outstanding communicator and organiser; Mark Stariha, Treasurer, exceptional at research, compiling information, and saving money; Joe Lah, Vice-President, a previous President whose experience provides valuable guidance; Lynn Pusenjak, our club relies on her excellent administration skills for day to day operation; Alfred Brežnik, a founder of our club, his balanced and considered views help guide us. Our tireless workers, Tanja Resnik, Zora Johnson, and Helena Gerič, who help at any opportunity.

I would also like to acknowledge Mimi De Rooy, who although not on the committee, has been very helpful with her in depth knowledge of Property and Leasing, as well as Erika Žižek, assisting with memberships, Vlado Cheh, Mario Cesar, Ivan Gerič and Tania Smrdel, who have all volunteered at our functions.

Your support and trust are needed, now more than ever.

Anthony Tomažin,
President

VAŠI DAROVI

ZA BERNARDOV SKLAD: 1000 \$: N/N, N/N. **200 \$:** Marta Samsa. **100 \$:** Betty Čeligoj. **90 \$:** Paul & Olga Brodej. **80 \$:** Ivan Pišotek, A & K Cevec, J. Robar. **50 \$:** Marija Brgoč, Zofija Anželc. **40 \$:** Kristijan Janežič, Frank Rozman, Amalija Mavlak, Milan Zadnik, J & S Soba, G & F Ratej, Lojzka Vučko, Franc & Matilda Kovačič, Anton Novak, M & A Senčar, Mario Ukmar, Lojze & Anica Markič, Janez & Marija Rotar, Lilijana Brezovec, Mirko & Anica Cuderman, Mili Vuksinič, Stanko & Marija Kolar, Milka Stanič, Teresa Sycamore, Elda Svetina, Marija Gregorič, M & E Kalčič, Zlata Seljak, Vinko Rizmal, V & K Bauer, Marta Zrim, Jurij Bogdan, Tone Urbanči, Vinko Erjavec. **30 \$:** Milena Abram, Jože & Majda Grilj, Mirko Koder, Srečko & Majda Brožič, Denis Petrič, John Franco, **20 \$:** Matija & Nada Štukelj, Vincent Vrbnjak, Jožefa Žele Petkovšek, Majda Skubla, Fani Maver, J & S Mikač, Pavla Vohar, Vlado Vodnik, Lojze & Anka Dominko, Albina Barbiš, Rezika Fekonja, Olga Žužek, Marija Blažević, Anton Brumen, Olga Dobrovšak, Norma R. Ivančič, A. Penko, Mili Trdoslavič, ?, Silva Trček, Milka Brožič. **15 \$:** S & M Blatnik, Dora Barba. **10 \$:** Ivanka Žabkar, H & I Zver, Frank Koprivec, Slavka Kastelic, Malči Rostan, Milica Dular, F & M Tomazin, A. Bohuslav, Vinko Markovski, Marija Lagonda, J & M Majer, J & M Kohek, Slavka Lah, Toni Zrimšek, A & M Tuksar, Kristina Car, Jože Reholc, Ivan & Marinka Rudolf, Ivan & Hedvika Košak, Marija & Mirko Godec, M. Čuk, E. Ilias, John Ploy, Marjan Pažek, Peter Bole, Anica Lah, Sabina Gjerek.

ZA MISIJONE: 140 \$: Neva Roeder. **60 \$:** Nada Vonič. **40 \$:** Marta Zrim. **20 \$:** Milica Hajek. Za p. Pedra Opeka: **400 \$:** N. N.

imenovani »koristni bedaki« različnih svetovnih političnih gibanj, ki nočejo dojeti, da moraš za uspeh težko in pošteno delati.

Kot avstralski Slovenec in dvojni državlján sem zelo ponosen, da imam dve domovini: Avstralijo, kjer sem se rodil, in Slovenijo, kjer so se rodili moji starši. Tam so moje korenine, tam imam veliko sorodnikov in prijateljev. Slovenijo ljubim z vsem srcem in dušo, tako kot rodno Avstralijo. Če bi bili vsi bolj ponosni in zavedni Slovenci (in Avstralci), bi bili gotovo še uspešnejši. Če ne spoštujemo sebe, ne moremo spoštovati drugih narodov in kultur ter pričakovati, da nas bodo drugi spoštovali. Ljubezen do svojega naroda, identitete, kulture, jezika in države ne vsebuje sovražnega govora ali rasističnih dejanj, čeprav nekateri tega ne razumejo. Nekateré politično korektne »dobrovoljce« je celo sram, da pripadajo hrabremu in ponosnemu narodu, ki obstaja že več kot 1300 let. In to samo zato, da ne bi slučajno koga »užalili«.

Želim in upam, da bomo v letu 2021 Slovenci doma in po svetu na veliko praznovali 30. obletnico slovenske državnosti; vse uspehe in dosežke, kar jih je naša čudovita domovina Slovenija doživela v zadnjih tridesetih letih. Da se bomo trudili in delali za vse tisto, kar bi lahko bilo boljše v današnji Sloveniji in slovenski družbi.

Upam, da se ne bojimo več povedati kdo smo in od kod prihajamo. To še posebej velja tukaj, pod Južnim križem, kjer je naša maloštevilna slovenska skupnost zelo spoštovana, saj je k avstralski multikulturni družbi prispevala veliko dobrega.

Živela naša samostojna, neodvisna, demokratična in svobodna Slovenija!

Živela naša prelepa, svobodna domovina Avstralija!

Bog živi Slovenijo, našo prelepo domovino na sončni strani Alp!

Bog živi Avstralijo, našo prelepo domovino pod Južnim križem!

**Družine in prijatelji
po končani večerji na silvestrovo**

Praznična okrasitev na silvestrovo

konec nesrečnega leta 2020 v klubu, ob obloženi mizi in v prijetnem pogovoru z družinskimi člani in prijatelji. Velika večina na začetek novega leta ni počakala; imeli smo zgodnjo večerjo, polnočni ognjemet pa smo doživeli že doma pred televizijskimi ekrani.

In tako smo vstopili v leto 2021. Na žalost pa se nova kriza ni ustavila pri tem. Počasi in vztrajno se je razširila v vsa bližnja in oddaljena sydneyjska predmestja, in omejitve so se spet poostrile. Zaskrbljeni ljudje stojijo v vrstah za testiranje; na vratih trgovin, restavracij, klubov in drugod, kjer se zbira manjše ali večje število ljudi, so se pojavili napisi: »Brez maske – ni vstopa!«

Stari prijatelji z vseh koncev sveta

Kako bomo delali načrte, če se okoliščine največkrat spremenijo kar čez noč? Klub Triglav je še naprej redno odprt, tako restavracija za kosilo in večerjo kot tudi druge vsakdanje družabne aktivnosti. Vstop je dovoljen z uporabo maske, po merjenju temperature in digitalnem zapisu osebnih podatkov ter ob vzdrževanju predpisane razdalje. Za našo varnost je zaposlenih več ljudi, ki pri vratih vprašajo, kar je treba, poskrbijo, da si vsak obiskovalec razkuži roke in nato sede za mizo, ki jo je druga uslužbenka malo prej temeljito očistila in nanjo položila znak: »Očiščeno.«

Če bodo ljudje pametni in se bodo držali pravil, se bo mogoče vse srečno končalo. Če bo Bog dal, da ne bo več

The eulogy to my Nonno Alex Kuret

My grandfather was a gentle and loving soul. He was a hard worker who dedicated his life to supporting his family and friends.

It brings me great joy to see everyone here today to pay respects to Aleksander's life and memory. On behalf of our family, I would like to thank everyone for coming in spite of these difficult times – your kind words and support is deeply appreciated. I was very fortunate to live next door to

my grandparents when growing up. I spent much of my childhood either in the kitchen with Nonna or helping Nonno out with whatever he was doing. Nonno was always doing something. He always seemed to be working – there were always tools scattered around the house.

Today, he will be buried with two of his favourite tools: a handkerchief and a hammer. A handkerchief was something that he always carried. It was always stuffed into one of his pockets – like a magician performing a trick he would quickly pull it out to blow his nose or wipe his face.

But whilst his hanky might have been his most used tool, the hammer was the one that I had the fondest memories of. His hammer was more than just a tool to drive a nail into a piece of wood. It was his way to show his love. It was used to build, to make, to fix.

For me, it was also a symbol for the time that we spent together, whether it was in his workshop or in the garden. I remember helping him sand wood and wash tomatoes for sauce. He would get me to help him make wine and schnapps. His workshop constantly smelled of varnish and saw dust and sauerkraut. We would spend hours together working on different projects.

At the time, I didn't always enjoy helping him out – the work was laborious and boring for a young boy. However, as the years passed and I moved out of home, I came to miss this time together. I missed working alongside him – building things, making things, fixing things. He was a patient and thorough teacher. The practical skills that I learnt from him have been invaluable in my life. More notably, though, I learnt so many other important life skills through him. I learnt about resilience and selflessness. I learnt about hard work and respect.

Alex wasn't a man of many words. He was a man of action. He showed his love by doing. I was a boy when he taught me. The man that I am today was shaped by his teachings.

I sometimes go into his workshop to smell the varnish and saw dust and sauerkraut that is now ingrained in the

ŽIVALSKÉ ZGODE IN NEZGODE

Katarina Mahnič

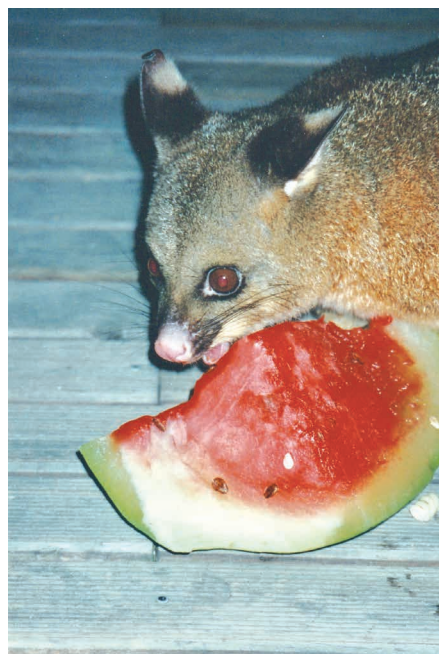
Obe tokratni zgodbi sta družinski, in kadar ju kje povem, se jima poslušalci iz srca nasmejijo. Pisano živalstvo Avstralije in srečanja z njim so vir nešteti posrečeni anekdoti, ki se jih ljudje na »zgornjem« koncu sveta zaradi eksotičnosti nikoli ne naveličajo. Nekako splošno velja prepričanje, da na avstralski celini poleg kengurjev in koal mrgoli strupenih kač, pajkov, kuščarjev in podobne golazni, številne druge živali pa so jim tuje, zato o njih radi kaj slišijo. Mednje sodita tudi posum in avstralski potočni rak »yabbie«.

Bobki

Po drevesih in strehah avstralskih mest se ponoči preganjajo posumi. Ne oposumi, posumi. Oposumi živijo v Ameriki, so veliko manj srčkani od posumov in so le daljni sorodniki teh avstralskih vrečarjev. Vsega tega nekoč nisem vedela. Ko sem v devetdesetih letih prejšnjega stoletja (kako neskončno daleč se sliši to) s sinom živela v Avstraliji in o njej pisala članke za slovenske revije ali Radio Slovenija, so mi namreč lektorji vsakega posuma spremenili v oposuma. Tako sem bila dolgo zmotno prepričana, da je to pač ena in ista žival.

Skratka, v Melbournu so, kakor hitro je padel mrak, zagospodarili posumi. Šumeli so v drevesih, lomastili po strehah, tekali po vrtovih in parkih, švigali po ograjah ter kot izurjeni vrvohodci lovili ravnotežje po žicah električne napeljave. Ja, včasih je kateri na njih tudi žalostno obvisel. Njihovo ponočevanje je bilo precej glasno in če nisi vedel, za kaj gre, bi se lahko ustrašil, da se na tvoji strehi sredi noči odvija obračun dveh godrnjajočih, sopihajočih, topotajočih možakov, sploh če je bila streha pločevinasta. Prav zaradi nočnega razgrajanja so mestne oblasti vsake toliko časa urbane posume preseljevale na podeželje.

Drugače pa je bilo to ljubko, nenevarno, radovedno in požrešno bitje, ki ti je kaj kmalu jedlo iz roke. Neko poletje naju je v Avstralijo prišla obiskat vsa družina – atek, mamica, sestra in nečak. Potepli smo se tudi na Tasmanijo, kjer smo del počitnic preživeli v Danijelinem raju v Bichenu na vzhodni obali. Vsak večer so nas pred lesenim bungalovom obiskali

Podlistek

BUTALCI (1)

Fran Milčinski

Butalci spadajo med klasične besedne umetnine, ki lahko hkrati nagovarjajo otroke in odrasle ter so ostra satira o delovanju slabo utečenega državnega aparata. Zgodbe o njih so brezčasno priljubljene in trdoživo kljubujejo zobu časa. *Butalci* so ena tistih slovenskih knjig, ki jo tako rekoč vsi poznamo, po več kot sto letih od nastanka prvih zgodb in več kot dvajsetih knjižnih izdajah (prve zgodbe so izšle leta 1917 v knjigi *Tolovaj Mataj*) pa ta spomenik človeški neumnosti velja za eno največjih slovenskih knjižnih uspešnic vseh časov.

Butalci so prebivalci izmišljenega kraja, imenovanega Butale, ki neprestano tekmujejo s prebivalci sosednjega kraja, Tepanjčani. Zase mislijo, da so pametni, a so v resnici precej omejeni. Fran Milčinski (1867–1932) o njih pravi takole: »In takih ljudi je povsod dosti, česar ne vidijo, ali ne marajo videti, pa pravijo, da ni.«

Pojem »butalski« (v smislu omejen) se je tako prijel, da so ga sprejeli tudi v *Slovar slovenskega knjižnega jezika*.

V jubilejnem letu boste večno aktualne in neskončno smešne zgodbe o Butalcih lahko prebirali v *Mislih* kot podlistek, za zabavo in morda tudi v razmislek.

Kako so Butalci širili cerkev

V nedeljo je bilo med mašo. Za cerkvijo je bila senca, v senci so sedeli izbrani možje in modrovali.

Pa se je zgodilo in so enemu mravljinca zlezli za hlače. Dejal je: »Nekaj me grize po desnem bedru – kaj, če ni to vest? Pravijo, da vest grize. Bojim se, da delamo greh; notri je božje opravilo, mi pa sedimo zunaj.«

Je odgovoril župan: »Ne sedimo zunaj brez vzroka – cerkev je pretesna. Ni napačen prostor, kjer sedimo, napačna je le cerkev, ker ima zid za našim hrbtom, namesto da bi ga imela nam pred nosom. Dajmo, povečajmo cerkev, pa ne bo sosed a več pekla vest po desnem bedru!«

Izbrani butalski možje so pokimali in so sklenili po županovih besedah.

Imeli so imeniten gnoj, daleč je dišala njegova slava, in so dejali: »Poizkusimo, poizkus ne stane! Gnoja imamo dosti, in če pošteno zagnojimo cerkev, ni vrag, da ne bi zrastle!«

Pa so navozili okoli cerkve petsto petinpetdeset voz gnoja, da je segal cerkvi do oken. In je potem šel dež in je sijalo sonce in so dejali Butalci, da je vreme ravno pravo za rast cerkve. V dežju in soncu pa se je gnoj bolj in bolj sesedal, dež ga

Da ne bom nikoli sama z otrokom ali mlado osebo.

Da zunaj službe ne bom nikoli v stiku z mladimi osebami, ne po telefonu, ne osebno in ne po socialnih omrežjih.

Da ne bom nikoli imela nenujnega fizičnega stika z mladimi ljudmi: božanje, objem, poljubljanje, žgečkanje in sedenje v naročju je prepovedano.

Da ne bom nikoli pomagala otrokom pri opravkih, ki jih lahko opravijo sami.

Da ne bom fotografirala mladih ljudi brez pisnega dovoljenja njihovih

staršev, fotografiranje pa je dovoljeno samo s fotoaparatom naše organizacije.

Da ne bom nikoli fizično kaznovala otroka z osamitvijo, z odtegotvovanjem hrane ali pijače ali prepovedjo, da gre na stranišče; in da nikoli ne bom čustveno prizadela nobene mlade osebe.

In kaj moram storiti:

Do vseh otrok moram biti spoštljiva in razumevajoča. Upoštevati moram njihove ideje in mnenja. Z vsemi moram ravnati enako. Obvestiti moram odgovorne, če slišim ali vidim, da se sodelavke neprimerno obnašajo.

To pogodbo smo podpisale. Kmalu zatem sta se deklici, ki sta prišli v trgovino z mamo, obesili sodelavki Barbari za vrat. Opravičila se je, češ, da sta njeni sosedi in to vedno počneta. Ko sem odhajala, sta me tudi Barbara in Diana objeli in mi želeli vse dobro, dokler se spet ne vidimo.

V malem mestecu, kot je Lightning Ridge, se vsi poznamo in se nam je do zdaj božanje, objemanje, trepljanje in celo poljubljanje zdelo samoumevno in naravno. Zdaj vemo, da so te stvari prepovedane in da lahko božamo in objemamo samo mačke in pse. Vedno se je težko privaditi novim pravilom življenja.

Alfa in omega, začetek in konec

Rada poslušam Brian Coxa, ki na televiziji govori o vesolju. Astronomi so odkrili satelite in planete, zvezde in ozvezdja. Izmerili so gravitacijske sile in pregledali črne luknje. Zdaj pa Brian ugiba, koliko vesolij sploh obstaja? Koliko big bangov je bilo? Kaj je za zadnjim vesoljem? Kaj je bilo pred prvim big bangom? Od kje se šteje čas, do kje sega prostor in koliko tehta materija?

kuhala, potem je še padla in izgubila spomin. Tri tedne je bila v bolnici. Da jo zdaj vidite! Pozdravili so jo, ima dobro oskrbo in zdravo prehrano, odličen spomin in pamet, zredila se je in je dobre volje. Zelo rada ima moje obiske in vse mogoče se pogovarjava. Tokrat mi je povedala, kako grozno hudo je bilo, ko je dve leti skrbela za moža, ki je bil privezan na posteljo. Takole je rekla: »Bog me kliče k sebi, moj čas prihaja. Lahko ti priznam, da sem bila takrat, ko sem negovala moža, tako utrujena, da sem postala zelo jezna nanj, še bolj pa na Boga, češ, kako ti lahko to od mene pričakuješ?« Nasmehnila se je in priznala, da je ni sram, ker mi je povedala resnico.

V petek sem bila pri drugi znanki, tudi ona je stara čez 90 let. Počasi umira od raka, shujšala je že 20 kilogramov. Umetni zobje ji padajo ven, slušni aparat je izgubila,

v oči so ji dolgo dajali enake injekcije kot meni, a so zdaj prenehali, ker je pač preslaba in ne vidi več. Zanj sem le senca, ki sedi pred njo, pa mi vseeno vedno reče: »I can tell you are looking just smashing, dear.« Govorila mi je o svojem možu pijancu, ki jo je tepel, in priznala, da ni žalostna, ker ga nima več. Povedala mi je, kako je večkrat v svojem dolgem življenju našla in potem spet izgubila Boga. In mi je rekla: »Zdaj vem samo, da to božansko bitje obstaja, da pazi name in da mi lajša bolečine. Kmalu me bo poklical in pripravljena sem na to. Nič več

se ne sekiram, kot Italijani si rečem QUE SERA SERA (kar bo, pa bo).«

Ko sem se vračala domov, sem si tudi jaz pela »que sera sera«, saj se določenih stvari res ne da spremeniti.

Danes, v nedeljo, pa sem spekla piščanca in krompirček, naredila zraven malo zelja in vse odnesla na dom tretje prijateljice, po rodu Francozinje. Rada poklepetam z njo v francoščini. Govorili sva o politiki in vremenu, o otrocih in življenju, o ubogi Ameriki, kjer imajo toliko norih ljudi. »Ma vie, je suis sure, va finir bientôt (Prepričana sem, da se bo moje življenje kmalu končalo),« mi je rekla. Ja, uganili ste, tudi ona je stara čez 90 let, a se še vedno rada lepo obleče, sive lase ima postržene na kratko, nosi uhane in veržico. Na božično kartico mi je napisala: »Srečno in zdravo 2021 vam želim, draga Danijela, ki imate angelsko srce.«

Iz daljne domovine mi je draga prijateljica napisala, da se počuti, kot bi v njej nekaj umrlo. Tudi v meni, se mi zdi. Morda pa so celice našega telesa, našega srca in možganov ta čustva, želje in hrepenenja, ki umirajo, se spreminjajo.

Ko pomislim na te tri več kot devetdeset-letne ženske in njihovo korajžno življenje iz dneva v dan, kar naprej s pomočjo drugih, me kar malo stisne: ali tudi mene še čaka vse to? Ali pa me bo moj Bog prej poklical k sebi? Que sera sera.

In povedat so prišli z neba božji angelci:
Dete božje je rojeno, v jaslice je položeno.

Kol'kor zvezdic je neba, v čast naj Detetu miglja.
Tudi mi ga počastimo, lepo se priporočimo.

Ti nebeško Detece, sliši, česar prosim te:
daj nam vsem v nebesa priti, angelcem se pridružiti.

Srce moje vzemi si, ga v ljubezni vnemi ti.
Jezušček z ročico svojo, blagoslovi dušo mojo.

